

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2973/2020
10.06.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Добриле Страјина, председника већа, Марине Милановић и Катарине Манојловић Андрић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Даница Спасић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарства унутрашњих послова, чији је законски заступник Државно правобранилаштво, Одељење у Пожаревцу, ради утврђења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 304/20 од 04.06.2020. године, у седници одржаној 10.06.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 304/20 од 04.06.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пожаревцу П1 47/2016 од 16.05.2019. године, ставом првим изреке, усвојен је захтев тужиоца и утврђено да је тужилац носилац права закупа на неодређено време, почев од 08.05.2000. године на стану број ..., површине 61 м², ул. ..., ламела ..., улаз ... у ..., што је тужена дужна признати и да ће пресуда послужити тужиоцу, као основ за остваривање права по основу закупа на неодређено време. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова поступка плати 93.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 304/20 од 04.06.2020. године, преиначена је првостепена пресуда и одбијен, као неоснован захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да је носилац права закупа на неодређено време, почев од 08.05.2000. године на стану број ..., површине 61 м², у ул. ..., ламела ..., улаз ... у ... и да ће пресуда послужити тужиоцу, као основ за остваривање права по основу закупа на неодређено време и обавезан је тужилац да туженој на име трошкова поступка плати 61.500,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност пресуде донете у другом степену на основу члана 408. у вези са чланом 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени

гласник РС“, бр. 72/11... 18/20), Врховни касациони суд је утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиоцу је, раднику МУП-а РС, Секретаријата у Пожаревцу, решењем Комисије за стамбена питања Владе Републике Србије од 08.05.2000. године предметни стан дат у закуп на одређено време, у трајању од две године, након чега је тужилац 10.08.2000. године закључио уговор о закупу предметног стана на одређено време, у трајању од две године. Наведено решење, којим је тужиоцу предметни стан дат у закуп на одређено време донето је на основу члана 47. став 2. Закона о становању („Службени гласник РС“ број 50/92... 46/97) и члана 22. Одлуке о задовољавању стамбених потреба лица која бира и именује Скупштина СРС, председништво СРС, Извршно веће СРС („Службени гласник СРС“ број 46/90). Тужилац се уселио у предметни стан и у њему живи и данас. Након истека рока од две године, тужиоцу је предметни стан дат на чување до окончања поступка коначне расподеле, у вези чега је сачињена потврда 11.12.2003. године. Тужилац се више пута обраћао надлежним службама тужене са захтевом за откуп предметног стана, а у фебруару 2013. године обавештен је да позитивни прописи у Републици Србији не познају институт давања станова на чување и да предметни стан користи без правног основа. Дана 15.05.2013. године расписан је конкурс за доделу предметног стана, а према коначној листи реда првенства тужилац је на ... месту.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио захтев тужиоца, јер је сматрао да је тужилац стекао право закупа на неодређено време на предметном стану, с обзиром на то да тужилац предметни стан несметано користи дужи низ година, од 2000. године, када је закључио уговор о закупу предметног стана на одређено време и да је након истека уговора о закупу стана на одређено време наставио са коришћењем предметног стана, при том позивајући се на члан 8. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода, којом се, између осталог гарантује право на дом. При томе првостепени суд је сматрао да тужилац не може да сноси последице што му је тужена након истека уговора о закупу предметног стана на одређено време, дала предметни стан на чување, јер то није у складу са законом, с обзиром да позитивни прописи ни у то време, а ни сада не познају институт давања стана на чување.

По оцени Врховног касационог суда правилно је одлучио другостепени суд када је преиначио првостепену пресуду и одбио, као неоснован захтев тужиоца, правилном применом материјалног права.

Чланом 7. ставом 1. Закона о становању („Службени гласник РС“ број 50/92... 46/98), који се има применити у овом случају, било је прописано да се о закупу стана закључује уговор између власника стана, односно носиоца права располагања на стану у друштвеној својини (у даљем тексту: закуподавац) и лица које закупљује стан (у даљем тексту: купац), а ставом 2. истог члана, да ако уговором о закупу није утврђено време трајања закупа сматраће се да је уговор закључен на неодређено време. Чланом 9. ставом 1. тачком 1. истог закона, било је прописано да уговор о закупу стана престаје истеком времена на које је закључен. Чланом 47. ставом 2. истог закона било је прописано да предузећа и установе могу у складу са својим општим актом, односно

прописом о решавању стамбених потреба да дају станове у закуп на неодређено време запосленим лицима.

Решењем тужене од 08.05.2000. године, предметни стан је тужиоцу дат у закуп на одређено време у трајању од две године, на основу члана 47. став 2. Закона о становању и члана 22. Одлуке о задовољавању стамбених потреба лица која бира и именује Скупштина СРС, председништво СРС, Извршно веће СРС, након чега је тужилац закључио уговор о закупу предметног стана на одређено време у трајању од две године. По истека рока на који је уговор о закупу предметног стана био закључен, а након 20.07.2002. године, када је ступила на правну снагу Уредба о решавању стамбених потреба изабраних, постављених и запослених лица код корисника средстава у државној својини („Службени гласник РС“ број 41/2002 са изменама и допунама – ступила), тужена је предметни стан тужиоцу дала на чување, до окончања поступка коначне расподеле, у вези чега је издала потврду. Наведеном Уредбом и то чланом 62. било је прописано да даном ступања на снагу ове Уредбе престају да важе сви прописи и општи акти по којима су решаване стамбене потребе код корисника средстава у државној својини у смислу члана 49. Закона о средствима у својини Републике Србије, из чега следи да је ступањем на правну снагу напред наведене Уредбе престала да важи и Одлука о задовољавању стамбених потреба лица која бира и именује Скупштина СРС, Председништво СРС, Извршно веће СРС, на основу које одлуке је предметни стан тужиоцу био дат у закуп на одређено време. Чланом 43. напред наведене Уредбе, било је прописано да се запосленом лицу које је остварило приоритетно место на листи реда првенства може дати стан у закуп у складу са овом уредбом и законом. Стога, како је предметни стан тужиоцу дат у закуп на одређено време, а након тога на чување до окончања поступка коначне расподеле и како је за стицање статуса закупца на стану у друштвеној својини на неодређено време била неопходна одлука о додели стана на коришћење на неодређено време, то је правилан закључак другостепеног суда да тужилац на основу одлуке којом му је предметни стан дат у закуп на одређено време и потврде о давању предметног стана на чување није стекао право закупа на предметном стану на неодређено време, правилном применом члана 7. и 9. Закона о становању.

Са напред наведених разлога, правилно је одлучио другостепени суд када је преиначио првостепену одлуку и одбио, као неоснован захтев тужиоца, применио материјално право, јер је правилно закључио да нема правног основа да се тужиоцу призна статус закупца на неодређено време на предметном стану и са којих разлога су неосновани наводи ревизије да је побијаном одлуком погрешно примењено материјално право.

На основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Добрила Страјина,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић